

Mijmeren

Tekst: Tineke Heidenis

Als ik bij mooi en zonnig weer in mijn tuintje zit, komt onvermijdelijk het moment dat ik ga zitten mijmeren. Meestal is dat dan over dingen die zich in mijn leven afspeelden.

Allerlei roestige, soms vergeten laatjes in mijn hersenpan schuiven daarbij onverwachts open. Het zijn de zon, het geluid van de wind, de wiegelende planten en de vogelzang die dit proces op gang brengen.

Mijn vader was een man met een onuitstaanbaar gevoel voor orde en netheid. Tenminste, in mijn ogen. Hij was zo pietluttig dat hij het vermeed op zijn mooie grasveld te lopen als hij naar de schuur wilde, en dan liep hij langs de achterkant van de borders om maar geen grasspriet een haar te krenken. Zijn salvia's en begonia's plantte hij in nette rijtjes en flink uiteen, verschrikkelijk! Hoe ik hem ook probeerde te bewegen zijn plantgoed in groepjes te poten, hij gaf hier de voorkeur aan. Als hij vele jaren later in onze tuin kwam die door mij wordt onderhouden en hoofdzaake-

lijk werd ingericht voor de beestjes, zei hij goedmoedig: "kind, het is prachtig maar bij ons zou het niet passen". Hoe hij mij dan ook als kind kon krijgen is een groot raadsel.

Alhoewel, mijn moeder was een genenvoorraadschuur waar ik ijverig uit geput heb. Als zich iets leuks aandiende dan liet ze haar emmer sop zonder een seconde aarzeling in de keuken staan en ging mee de hort op. Zij had lak aan alles en iedereen en leerde mij dat ik alles dat ik wilde mocht doen, zolang ik geen anderen beledigde, lastig viel of schade berokkende, en vooral altijd vriendelijk en beleefd bleef. Met potten, pandeksels en lepels liepen zij, mijn broertje en ik in optocht door het huis tot groot afgrijzen van mijn vader. Er was altijd plek voor gein waar het mijn moeder betrof. Hoewel ze niet veel met groen en natuur had, was haar vader boswachter in het westen en zat haar moeder een paar keer per week de eekhoortjes daar te voeren. Tel daarbij de immense natuurliefde van mijn vader bij op,

en dan kom je toch tot een optelsom van genen die mij hebben samengesteld.

Door verre familiebanden hadden mijn broertje en ik in de schoolvakanties het geluk vaak op een echt kasteel te mogen logeren. Er lag een gracht om het kasteel, grote tuinen, boomgaarden vol heerlijke pruimen, groentebedden en kassen waar tomaten en druiven groeiden. Mij konden ze altijd vinden bij de tuinman die mij veel leerde over de natuur en misschien heb ik daarom wel al dertig jaar een volkstuin. In de lente mocht ik altijd narcissen plukken, die groeiden er bij duizenden. Hele bossen bracht ik binnen want ik vond ze prachtig!

De verhalen van mijn grootmoeder, het rommelkarakter van mijn moeder, de natuurliefde van mijn vader, ze hebben mij gemaakt tot wie ik ben. Ook al zijn ze er niet meer, ze leven in mij voort en als ik zit te mijmeren komen ze onverwacht allemaal weer opdagen. Daarom is mijmeren zo heerlijk en geef ik mij er zo graag aan over!